

РЕШЕНИЕ

№ 2457

гр. София, 11.05.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 6 състав,
в публично заседание на 16.12.2019 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Боряна Бороджиева

при участието на секретаря Елеонора М Стоянова, като разгледа дело номер **5129** по описа за **2019** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 10а, ал. 1 от Закона за чужденците в Република България /ЗЧРБ/, във връзка с чл. 145 и следващите от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/.

Делото е образувано по жалба на З. А., гражданка на Република Турция, [дата на раждане] , срещу Отказ за издаване на виза от 19.03.2019 г., издаден от М. Р. на длъжност трети секретар в Генералното консулство на Република България в И., Република Турция.

Жалбоподателката сочи незаконосъобразност на отказа, тъй като при издаването му са допуснати съществени нарушения на административно-процесуалните правила, довели до материалната му незаконосъобразност и неправилност, като е нарушен и ЕКЗПЧОС. Съображенията са, че посочените основания във връзка с целите на апликанта не кореспондирани с действителното положение, тъй като поставят под съмнение пълнотата на съгласувателната процедура по реда на чл.53 от АПК. Не били изложени мотиви и фактически основания в отказа, не били налице предпоставките на разпоредбите на чл.10, ал.1, т.17 и т.23 от ЗЧРБ да се постанови отказ, напротив към заявлението били приложени всички изискуеми документи сочещи на издаване на виза. Не ставало ясно как е установено, че са били декларирани неверни данни и че договорът за наем е подписан фиктивно, в случая договора за наем бил подписан от лице с представителна власт, нужните доказателства били лицето да докаже, че е подсигурило жилище, няма условие да е започнало ползването на жилището и да се ползва ежедневно. Не било отчетено представените документи, че е родена в България

и е с българско потекло. Уточнява намерението и причините със съпруга ѝ да искат да се установят в РБългария. Обжалваният акт ограничавал правото ѝ на личен живот, да се завърне, установи и изживее старините си в РБ и поради това е нарушена разпоредбата на чл.8 от ЕКЗПЧОС.Д. Претендира се отмяната на отказа.

Ответникът Трети секретар, консул, генерално консулство на РБ в И., Република Турция, чрез МВР оспорва жалбата и моли същата да бъде отхвърлена. Излага подробни съображения и в писмени бележки. Прави възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД – С. град, като прецени доводите на страните във връзка със събраните по делото доказателства, намира от фактическа и правна страна следното:

Със Заявление № 19001395 от 23.01.2019г. З. А., гражданка на Република Турция, [дата на раждане] , е поискала издаване на виза за дългосрочно пребиваване вид „D“ от Генералното консулство на Република България в И.. Към заявлението са приложени: Изселнически паспорт, съгласно който З. А. е изселена в Турция през 1978г.; справка за имената (българските), с които е влязла в Турция, както и тези, които е получила там, договор за наем от 28.11.2018г. с Б. Я. като наемодател и жалбоподателката, представлявана от пълномощник, декларация от наемодателя Я., че предоставя жилище-адрес за пребиваване на жалбоподателката в РБългария на посочения адрес, за времето на пребиваването ѝ в РБългария, удостоверение от МП на РБ, че жалбоподателката не е български гражданин, акт за раждане, издаден от ОбНС Житница, удостоверение, че жалбоподателката, родена в [населено място], Добричка област е записана в съответния регистър като изселена за Р. с изселническа спогодба на 12.07.1978г., свидетелство за съдимост=

По подаденото заявление е издаден оспореният отказ от 19.03.2019 г. за издаване на виза за дългосрочно пребиваване (виза вид „D“), издаден от М. Р. на длъжност трети секретар в Генералното консулство на Република България в И., Република Турция. Актът е връчен на жалбоподателката на 19.04.2019г. Жалбата, по която е образувано настоящето съдебно производство е подадена на 25.04.2019 г. - в срока по чл.149, ал.1 АПК, срещу подлежащ на оспорване пред съд акт, от лице, чиито интереси той засяга неблагоприятно, поради което е процесуално допустима.

Разгледана по същество жалбата е основателна.

Съгласно чл. 168, ал. 1 от АПК, във връзка с чл. 146 от АПК, в настоящото производство съдът проверява законосъобразността на оспорения акт, като проверява дали е издаден от компетентен орган и при спазване на законоустановената форма, спазени ли са процесуалните и материалноправни разпоредби, относно издаването му. По силата на чл. 9г, ал 1 от ЗЧРБ оправомощени от ръководителя на съответната структура длъжностни лица в МВнР, в дипломатическите и консулските представителства на Република България в чужбина и в органите за граничен контрол могат да вземат решения за издаване, за отказ за издаване, за анулиране и отмяна на визи, а в службите за административен контрол на чужденците - за анулиране и отмяна на визи, при условия и по ред, определени с наредбата по чл. 9е, ал. 1. Съгласно чл.34, ал.1 от Наредбата за условията и реда за издаване на визи и определяне на визовия режим (Наредбата) не се издава виза на чужденец, когато е налице едно от основанията, посочени в чл.10 ЗЧРБ. За отказа се съставя формуляр в два екземпляра по образец съгласно приложение № 7, който се подписва от ръководителя на дипломатическото или консулското представителство или от

упълномощено от него длъжностно лице.

Съгласно възможността за делегиране на правомощия, уредена в чл.9г, ал.1 ЗЧРБ и чл.34, ал.1 от Наредбата, със Заповед № 96а/05.10.2017 г. на генералния консул на Република България в Република Турция, М. Р. е определен за консулско длъжностно лице, което да съставя, подписва и връчва (съобщава) откази за издаване на виза. По изложените съображения съдът приема, че оспореният отказ е издаден от компетентен орган.

С писмо изх.№ УРИ-5388р-261/11.03.2019 г. на Група „Миграция“ към ОД на МВР Д., службата за административен контрол на чужденците е възразила за издаване на виза на чужденеца, тъй като счита, че З. А. нямала намерение да се установи трайно да живее, продължително или постоянно в РБългария, а да улесни посещенията си в страната и посещения на държави от ЕС. При извършена проверка на посочения адрес в искането за виза [населено място], област Д. сключен договор за наем, се установило че договора е сключен чрез адвокат, за да кандидатства за двойно гражданство, като същата нямала намерение да живее на посочения адрес, а да ползва адресната регистрация да кандидатства за виза D. Оспореният отказ е мотивиран с основанията по чл.10, ал.1, т.17 и т.23 ЗЧРБ – чужденецът не може да докаже достоверно целта и условията на заявеното пребиваване и е представил документ с невярно съдържание или е декларирал неверни данни. От фактическа страна органът е приел, че при направени многократни проверки и опити за връзка по телефона с наемодателя, същият не е установен, поради което не се потвърждавала надеждността на представените документи за осигурено жилище.

Актът е постановен при допуснати съществени процесуални нарушения в хода на административното производство, довели до неправилно приложение на закона и несъответствие с неговата цел – отменителни основания по чл.146, т.3, т.4 и т.5 АПК.

Установените от ОД на МВР факти по отношение на договора за наем, не са достатъчни да обосноват извод за недостоверност на целта на пребиваване на чужденеца. Първо, жалбоподателката не се намира в РБългария и би могла да сключи договор за наем само чрез пълномощник - от представения договор за наем и проверката на адреса по него, не следва извод, че кандидатката за виза е представила документ с невярно съдържание или е декларирал неверни данни. Второ, жалбоподателката е родена в РБългария, където е и живяла до 14 годишна възраст и сега заявява намерението си да се завърне за по-дълго в страната, което не означава, че не е ясна целта ѝ на пребиваване .

В нарушение на задълженията си по чл.7, ал.1 и ал.3, чл.9, ал.1 и ал.2 АПК служебно да прояви активност по събиране на всички необходими доказателства, относими към изясняване на действителните факти по случая, административният орган е основал изводите си само на част от релевантните обстоятелства.

Като не са съобразени представените доказателства относно произхода на жалбоподателката отказът е постановен без да са изяснени действителните факти и обстоятелства от значение за случая. От своя страна, допуснатите процесуални нарушения по изясняване на обективната истина и събиране на всички релевантни доказателства, са довели до неправилно приложение на материалния закон.

Събраните по делото доказателства оборват тезата на административния орган, че чужденецът не може да докаже достоверно целта и условията на заявеното пребиваване. Напротив, налице са данни, че пребиваването на в България е с цел получаване на постоянно пребиваване, тъй като заявителката е с български произход

и е изселена. Според чл. 25, ал.1, т.1 и т. 9 ЗЧРБ разрешение за постоянно пребиваване могат да получат чужденците, които са от български произход, съответно които не са лица от български произход, родени на територията на Република България, изгубили са българското си гражданство по изселнически спогодби или по собствено желание и желаят трайно да се установят на територията на страната. Видно от представените доказателства З. А. е напуснала страната с изселнически паспорт, по изселническа спогодба. Намерението ѝ, да се установи в РБългария, е ясно заявено, позовава се на българското си потекло, като за жалбоподателката съществува правна възможност за това в ЗЧРБ, съответно виза по чл.15 от закона и следователно не е налице нито една от посочените в отказа хипотези - ал.1, т.17 и т.23 ЗЧРБ – чужденецът не може да докаже достоверно целта и условията на заявеното пребиваване и е представил документ с невярно съдържание или е декларирал неверни данни.

Постановеният отказ за издаване на виза за дългосрочно пребиваване (виза вид „D“) по отношение на жалбоподателката се явява несъответен на прогласеното в чл.8, ал.1 от ЕКПЧ право на зачитане на личния и семейния живот. В случая това право включва възможността за завръщане в страната на произход, където лицето е родено и във връзка с изселването му откъдето, законът дава правна възможност да получи пребиваване, при представяне на съответните документи, а в случая отказът ограничава упражняването на това право. Същевременно, от данните по делото не се установяват изключенията по чл.8, ал.2 от ЕКПЧ – намесата на държавата чрез отказа за виза не се основава на съображения за националната и обществената сигурност или на икономическото благосъстояние на страната, за предотвратяване на безредици или престъпления, за защита на здравето и морала или на правата и свободите на другите. От извършените проверки и направени справки в АИС „НШИС“ не са получени данни за наложени и действащи ПАМ спрямо жалбоподателката. Няма данни за становище на ДАНС, от което да се заключи, че чужденецът представлява заплаха за националната сигурност на България. Ето защо оспореният акт не съответства на целта на закона и на критериите за съразмерност в нарушение на чл.6, ал.2 и ал.4 АПК – да не засяга в по-голяма степен от най-необходимото за целта, за която актът се издава.

По изложените съображения оспореният отказ за издаване на виза за дългосрочно пребиваване тип „D“ следва да бъде отменен като незаконосъобразен на основание чл.172, ал.2 АПК.

При този изход на спора и на основание чл.143, ал.1 АПК на жалбоподателката следва да се присъдят сторените разноски в размер на 10 лв. за държавна такса и 500 лв. за адвокатско възнаграждение. Същото не се явява прекомерно, предвид че минималният размер в Наредба № 1/2004, чл.8, ал.3 е 500 лв.

Воден от горното, Административен съд София – град, I отделение, 6-и състав,

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Отказ за издаване на виза за дългосрочно пребиваване, издаден на 19.03.2019г. от М. Р. на длъжност трети секретар в Генералното консулство на Република България в И., Република Турция

ВРЪЩА делото като преписка на административния орган за произнасяне по заявлението на З. А., гражданка на Република Турция, [дата на раждане], за издаване на виза за дългосрочно пребиваване (виза вид „D“), при съобразяване с указанията по

тълкуване на закона, дадени с настоящето решение.

ОСЪЖДА Министерство на външните работи на Република България, да заплати на З. А. разноси по делото в размер на 510 лв.

Решението може да се обжалва пред Върховен административен съд на Република България с касационна жалба в 14-дневен срок от съобщаването му.

СЪДИЯ: